Voimistelu- ja urheiluseura Pirkat ry
50-vuotisjuhlajulkaisu -
Katsaus toimintaan ennen ja nyt

www.pirkat.fi

Pirkat 50-vuotta! 3
Politiikkaa ilman poliittisia intohimoja 6
Kun ei rahat riitä 9
Yleisurheilu 12
Pirkat molskilla 14
Wariksen pojat liukkaalla jäällä 17
Jääkiekon uusi herääminen 20
Leirien muistelua 28
Nimekkäitä Pirkkoja 31
Seuran toimihenkilöitä 1958–2008: 33
Pirkat johtokunta 2008 35

Pirkat 50-vuotta!

Joitain vuosia sitten henkilön täyttäessä 50-vuotta hänelle annettiin lahjaksi hopeanuppista kävelykeppiä, keinutuolia ja jotain muuta kypsään ikään vihjaavaa. Nykyisin 50 vuoden virstanpylvään saavuttanut saa lahjaksi kuntosalikortin, moottoripyörän ajovarusteita jne.

Samansuuntaista huomiota toivon länsivantaalaiselle liikuttajalle, 50-vuotiaalle elinvoimaiselle Pirkat -seuralle. Takavuosien mahtiseura, joka tunnettiin eri lajien harrastajien kesken ympäri Suomen pääsi hiipumaan 80- ja 90-lukujen vaihteessa pelkästään vuosikokousten järjestäjäksi.

Uusi toiminta lähti käyntiin pelkästään yhden jääkiekkojoukkueen jäävuorojen vuoksi, mutta on nyt laajentunut kahteen jääkiekkojoukkueeseen ja yhteen sählyporukkaan. Toiveissa on saada enemmän junioritoimintaa mukaan, lajista riippumatta. Tämän jutun kirjoitushetkellä ollaan ensi kaudelle rakentamassa harrastepohjaista, kilpailuhenkistä A-juniorijoukkuetta.

Ainoa este toiminnan laajentumiselle etenkin jääkiekon puolella on aikaisempien harjoitusvuorojen saaminen. Omakohtaisten kokemusten perusteella noin 15 vuoden ajalta voin vakuuttaa että klo 23:30 päättyvä harjoitusvuoro on erittäin rankka työssäkäyvälle tai opiskelevalle pelaajalle. Seuraavan päivän iltapäivä töissä lounaan jälkeen on lähinnä silmät auki nukkumista.

Kun jäävuoroista on kova pula, joskus tulee mieleen pitäisikö nuorempien juniorien harjoitusmääriä vähentää? Valtaosa suurten seurojen junioreista lopettaa

jääkiekkoharrastuksen C- ja B-iässä. Olisiko osittain siinä syytä, kun erittäin mukava harrastus kääntyy ympärivuotiseksi ilottomaksi puurtamiseksi neljästä viiteen kertaan viikossa? Harrastuksesta tulee työtä. Aikaa ei jää koululle tai normaalille kanssakäymiselle kavereiden kanssa. Kuitenkin erittäin harva saa lajista itselleen ammatin.

Pirkat ottaa erittäin mielellään ideoita vastaan uusien lajien ja joukkueiden saamiseksi mukaan toimintaan. Pelkkä idea ei pitkälle kanna; toiminnan pyörittämiseen tarvitaan aktiivisia, innostuneita vetäjiä, joiden panoksella toiminta menee eteenpäin. Jos mielessäsi on joskus pyörinyt ajatuksia kentän laidalla jälkikasvusi harrastusta seuratessa kuten ”olisi hienoa koota joukkue, jossa sanahelinän sijaan OIKEASTI kaikki pääsisivät pelaamaan yhtä paljon” tai ”olisi todella upeaa koota todellinen pienseuran valiojoukko taistelemaan tasavahvasti mahtiseuroja vastaan täysin uusin metodein” jne., olet tervetullut kertomaan ideastasi. Katsotaan yhdessä, miten toimintaa voisi laittaa käyntiin.

Pirkka-sähly on esimerkki siitä, miten nopeasti haparoiden alkanut toiminta vakiintuu monenlaisia harrastajia liikuttavaksi kuntoiluksi. Heinosen Jupe on ottanut vetovastuun hienosti ja suunnittelee toiminnan kehittämistä.

Joukkueen johtaminen, valmentaminen ja kaikki muu vapaaehtoistoiminta ei pelkästään ole rasite. Jokainen meistä muistaa varmasti juniori-iältään esimerkillisen valmentajan, seurakaverin ja huoltajan, jonka esimerkillistä toimintaa, peräänantamattomuutta tai huumorintajua on mukavaa muistella jälkeenpäin.

Toimimalla näkyvässä tehtävässä tarjoat samalla toimintamallia nuoremmille. Monet rekrytoijat työelämässä arvostavat vastuutehtävää urheiluseuratoiminnassa. Se koetaan todelliseksi osoitukseksi elävän elämän tiimitoiminnasta.

Toivomme yhdessä Pirkat - seuralle vahvaa jatkoa. Toivomme myös, että nuoremmasta polvesta löytyy tulevaisuuden vastuunkantajia ja uusia ideoita toiminnan kehittämiseksi.

Onneksi olkoon meille kaikille!

Timo Uppala
puheenjohtaja

Politiikkaa ilman poliittisia intohimoja

Voimistelu- ja urheiluseura Pirkat ry perustettiin 1958. Perustamisen taustalla oli osittain friherrsiläisten näkökulmasta pieni poliittinen kissanhännänveto tullilaisessa Friherrsin Toiveessa. Pirkkojen perustamisen alullepanijoita olivat Eino Pantsar ja Kalevi Laaksonen. He pyysivät puheenjohtajaksi Kauko E. Wariksen, joka ei tuolloin ollut minkään puolueen jäsen. Pirkat liittyi tuolloin SVUL:n jäseneksi.
Urheilussa kansalaissodan trauma eli pidempään kuin missään muualla yhteiskunnassa. Tultaessa 70-luvulle urheilussa vaikuttivat SVUL, TUL, TUK, CIF ja SPL sekä lisäksi lajiliitot, tosin niin, että SVUL jyräsi muut. Saatiin ajatus hakea myös TUK:n jäsenyyttä yhteiskunnallisen edustavuuden lisäämiseksi. TUK:n jäsen pysyi nimittäin myös SVUL:n jäsenenä. Liittyminen TUK:hon suututti yllättäen lähinnä sen aikaiset ”liberaalit” pirkkalaiset. Rintamalinja muodostui Kehä III:n paikkeille SVUL:n ollessa pohjoisessa ja TUK:n etelässä. Järjestettiin ylimääräinen seuran kokous, jossa oli läsnä runsaasti ”uusia” jäseniä. Pelattiin herrasmiessäännöillä eikä jäsenyyttä tarkistettu. Äänestyksessä TUK voitti ja vannottiin yhtenäisyyden nimeen. Todellisuudessa pohjoisrintama lähti omille teilleen vieden mukanaan mm. veikkauksen asiamiesoikeudet. Myöhemmin ns. työväen urheilu eheytyi ja TUK sulautui TUL:ään.
Erityisen hölmöä ja valitettavaa toimintaa, kun ottaa huomioon, että seurassa ei esiintynyt minkäänlaisia poliittisia intohimoja, ja toisaalta urheiluliitoista ei toiminnassa ollut mitään hyötyä, päinvastoin.

Toinen erikoinen näytelmä oli Länsi-Vantaan jalkapallon eheyttäminen ja edustusjoukkueen luominen 1970. Pirkoilla ja Toiveella oli samantasoiset miesten joukkueet. Päätettiin yhdistää seurat. Perustettiin Vantaan Pallo, joka sitten liittyikin TUL:ään tasapainon vuoksi, koska jääkiekkoseura EVU oli liittynyt SVUL:ään. Pirkkojen jalkapallojaosto ei pääosin liittynytkään Vantaan Palloon eikä pysynyt Pirkoissakaan, vaan perusti uuden seuran Hämeenkylän Palloseuran (nykyinen VJS). Poikkeuksen edellä mainituista amatöörien koheltamisista tekee Myyrmäen Urheiluhallien hallinto. Pirkat hankki 11 % yhtiön osakkeista varmistaakseen jäähallin toiminnan maksaen niistä tuolloin merkittävän 3.500 markan summan 1981. Yhtiö on toiminut hyvänä pelialustana eräiden kyläpoliitikkojen intressien ajamisessa. Tilanne on viime vuosina pahentunut entisestään: Pirkkojen edustaja juonittiin ulos hallituksesta, ja nyt urheiluseuroja painostetaan myymään osakkeensa yhtiölle loukkaavasti nimellishintaan.

Pirkat 1967: Ylärivissä vasemmalta Jouko Hannula, Risto Toivola, Ilkka Nissinen, Christer Bergman, Markku Lauronen, Jouko Ahonen, Jukka Hannula. Alarivissä: Hannu Hannula, Kari Hannula, Reijo Ahonen, Birger Wickman ja Lauri Jukka.

Kun ei rahat riitä

Urheiluseuran toiminnassa raha on ensiarvoisen tärkeää. Aiempina vuosikymmeninä eli vielä voimakkaana talkoohenki. Rahaa seuratoimintaan pyrittiin hankkimaan muualta kuin urheilijoiden vanhemmilta, joilta sitä ei aina olisi liiennytkään. Pirkat on historiansa aikana kokeillut lukuisia rahanhankintakeinoja. Lukemattomia työtunteja on käytetty järjestettäessä arpajaisia, iltamia, jätepaperin keruuta, veikkausasiamiestoimintaa ja jopa nimismiehen luvalla tapahtuvaa rahankeräystä.
Mieleenpainuvin huvi oli kuitenkin latotanssien järjestäminen Hämeenkylän tanssiladolla, joka sijaitsi nykyisen Kehä III:n Myyrmäen liittymän tuntumassa. Lato purettiin töykeästi 1970-luvulla liittymäjärjestelyjen takia tiehallinnon toimesta. Asia sai julkisuuttakin, kun seura jätti äärimmäisen yksilöidyn korvaushakemuksen Sähkölaitokselle, joka tuolloin omisti alueen. Penniäkään ei saatu.
Tanssien järjestäminen tarjosi selkeän vaihtoehdon 1960-luvulla alkaneelle mökkirakentelulle. Ajan mittaan yhä useampi talkoolainen poistui rivistä ja vain sitkeimmät jaksoivat kesästä toiseen. Kauko Waris, Annikki ja Väinö Lahtinen jaksoivat pisimpään.
Ladon purkamisen jälkeen seuran nuorisojaosto Maija Paajanen, Pirkko Piisku ja Seppo Stark keksivät ennakkoluulottomasti perustaa diskon Hämeenkylän nuorisoseuran talolle. Ensimmäinen disko meni yleisön mukaan aivan poskelleen, koska 60-luvulle jämähtänyt seuran sihteeri soitti Beatlesia koko illan. Kuitenkin tässä vaiheessa disko tuotti. Myöhemmin osakkaaksi ilmaantui jotakin kautta Pirkkojen entinen ”jalkapallojaosto” HäPS. Ja huolimatta asemastaan Suur-Vantaan alueen

merkittävimpänä nuorison huvittelupaikkana toiminta ei enää tuottanut mitään.
Tanssiladon tapainen kesän viettotapa ilmaantui 1970-luvun loppupuolella, kun kaupunki tarjosi Etelälahden leirintäalueen kioskia seuran hoitoon. Sopimus oli kaupungin kannalta loistava: Pirkat hoiti paitsi kioskia myös saunojen lämmityksen, puuhuollon, siivouksen ja koko asiakaspalvelun saaden palkkioksi kioskin tuoton. Tätä kaupungin eteen tehtyä talkootyötä harrastettiin kaikesta huolimatta neljä kesää. Tannerin maatilan pehtorin taloa asuttivat aktiivisimmin Kaisa Stark perheineen, Kauko Waris, Kerttu Toivanen, Ville Valkama ja tavaratoimituksia hoiti Kari Rantaniitty.
Alkuajan rahan hankintatavoista antaa hyvän kuvan tulostase 1966:

Tulot:	
Latotansseja ym. juhlatuloja	3273,47
Jäsenmaksutuloja	327,50
Veikkausasiamiestuloja	695,00
Lahjoituksia	158,00
Kunnan avustuksia	1590,00
Suurkisakeräys	581,55
Korkotuloja	139,71
Muut tuotot	39,10
Yhteensä	6804,33
Menot:	
Yleisurheilu	1419,49
Hiihto	440,86
Palloilu	1925,45
Paini	1287,63
Leirin tappio	572,47
Suurkisapuvut	567,30

Sekalaiset laskut	367,43
Ylijäämä	223,70
Yhteensä	6804,33

Rahastonhoitajan tehtävät ovatkin perinteisesti olleet seuratoiminnan kuluttavimpia luottamustehtäviä. Tarkkoja talousmiehiä olivat Väinö Heinonen, Väinö Kanerva ja Aarne Hellgren.
Sittemmin rahastonhoitajan tehtävät muuttuivat seuratoiminnan muuttumisen myötä. Joukkueet olivat itse vastuussa taloudestaan, ja suurin osa tuloista saatiin pelaajilta tai vanhemmilta toimintamaksujen muodossa. Taloudenhoitaja Juha Piiskusta onkin tullut pitkäaikaisin tehtävässä.

Yleisurheilu

Kuvassa Sirpa Toivola

Suomalaislajit yleisurheilu, hiihto ja paini olivat seuran perustamisesta 1958 lähtien voimakkaasti edustettuina Pirkoissa.
Yleisurheilun käyntiin panijoina kunnostautuivat Eino Pantsar, Jaakko Nuutilainen ja Sirpa Toivola.
Valmennusvastuun otti pian Kauko Waris Kalevi Laaksonen apunaan.
Toimitsijoina häärivät Väinö Heinonen, Voitto Karhu, Jaakko Toivola ja Veikko Väre.
Jäsentenvälisiin kilpailuihin osallistui noin 100 urheilijaa vuosittain. Yleisurheilun suosiota kuvaa se, että vuosittain järjestettiin seuraotteluita. Rakkain vihollinen oli Pitäjänmäen Tarmo, jonka kanssa käytiin Suomi-Ruotsi-tyylisiä tasaisia otteluita.
Seuran paras yleisurheilija oli Sirpa Toivola, jolla oli naisten keihäänheiton Suomen ennätys, useita mestaruuksia, maaotteluedustuksia ja hän osallistui EM-kisoihin. Hän ylitti myös Tokion olympialaisten karsintarajan, mutta olympiakomitean äänestysrallissa

hän kärsi tappion. Tällä kertaa ilmeisesti rannalle jäämisen syynä oli liian pieni seura eikä se, että heittää väärään suuntaan!
Asiasta käytiin vielä kirjeenvaihto, ja lisäksi joku seuraa lähellä ollut henkilö oli lähestynyt Suomen Urheiluliittoa värikkäillä kirjeillään. SUL:n vastauskirjeessä todetaan mm.: ” Olemme saaneet Sirpa Toivolan ja jonkun nimettömän, ilmeisesti erittäin lähellä seuranne johtoa olevan henkilön törkeät kirjeet, joissa täysin perusteettomasti hyökätään varapuheenjohtajamme Jukka Uunilan kimppuun. Haluamme todeta, ettei hän edes osallistunut Sirkka Nordlundin ja Sirpa Toivolan valinnasta käytyyn keskusteluun, joskin kyllä osallistui ratkaisuun vaikuttaneeseen äänestykseen. Haluamme täten virallisesti paheksua ko. kirjeiden siivottomuutta. Kun ne sitä paitsi eivät perustu minkäänlaisiin tosiasioihin toivomme, että seuranne vastaisuudessa pitää jäsenensä törkeyksien suhteen kurissa.” Allekirjoitus: Armas Valste, toiminnanjohtaja, Suomen Urheiluliitto.
Menestyksekkäimpiä urheilijoita Sirpan lisäksi olivat: Viljo Eronen, Bror-Erik Wallenius, Rolf Ahlfors, Pekka Kokko, Seppo Tiainen, Asko Nuutinen, Jorma Karppinen, Markku Mikkonen, Seppo Ilvessalo, Risto Toivola, Erkki Kyllönen, Pertti Järvinen, Kari Nyman, Pertti Heinonen, Harri Väre, Matti Sarlio, Anja Pantsar, Sirkka Tarri, Raija Peltonen, Inkeri Mikkonen, Anja Pälkiö, Terttu Heinonen ja Eija Hyttinen.
Tyttöjen ohjaajina toimivat Sirpa Toivola, Arja Paatsalo, Liisa Lahti, Varpu Rautto ja ennen kaikkea Maija Paajanen.

Pirkat molskilla

Stark vääänsi SM-kultaa

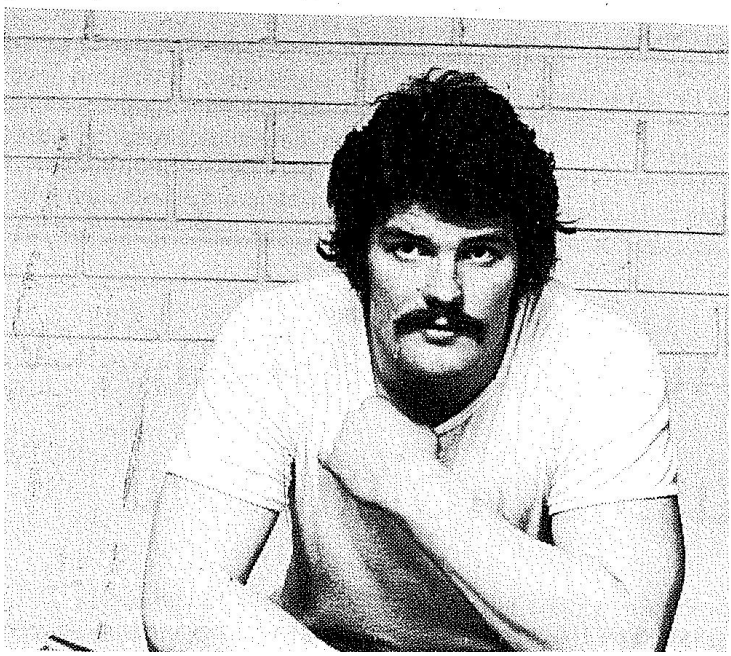

Paini on urheilumuoto, jossa suomalaiset saavuttivat menestystä jo viime vuosisadan vaihteessa. Suomen ensimmäiset painimestaruuskilpailut järjestettiin jo 1898. Sarjoja oli silloin vain yksi.

Pirkkojen paini sai alkunsa 1956. Toimintaa veti alkuvaiheessa Erkki Toivola. Ensimmäinen harjoituspaikka oli Hämeenkylän kansakoulu, jonne oli saatu lainatuksi painimatto Viipurin Voimailijoilta. Harjoituspaikka vaihtui tiheään tahtiin, kunnes hieman pitemmän aikaa matto sai olla Hämeenkylän kartanossa Tukon vuorineuvos Wiiman lajirakkauden ansiosta. Pirkkojen painitallilta on noussut hyviä painijoita. Alkuajan kykyjä olivat Eero ja Harri Väre sekä Pertti Järvinen. Eero ja Pertti saavuttivat nuorten Suomen mestaruuden. Eero kunnostautui myös sympaattisena valmentaja isänsä Veikon hoidellessa managerin tehtäviä. Seuraavassa vaiheessa 1960–70 –lukujen vaihteessa kuvaan astuivat Pentti Lehtonen, Olavi Lukkanen ja ennen kaikkea sitkeä puurtaja Ville Viertola, joka jaksoi valmentaa ja toimia tuomarina vuodesta toiseen. Harjoituspaikkana oli pitkään Hämeenkylän oppikoulu. Menestyksekkäimpiä vääntäjiä olivat Markku Kalttonen, Pekka Lukkanen ja Pertti Stark. Pertti voitti nuorten Suomen mestaruuden ja osallistui PM-kisoihin. Paras painija ja seuran varmaankin kaikkien aikojen paras urheilija oli Heikki Stark, jolle kertyi kuusi Suomen mestaruutta ja MM-kisamatka. Valitettavasti Suomen urheilun syöpä, liittoriidat vaikeuttivat kansainvälisiin arvokisoihin pääsyä. Moskovan olympialaisiin ei Heikkiä valittu, vaikka sarjan kärkimiehet olivat järjestään kaatuneet kovissa kansainvälisissä turnauksissa kisojen alla.

Viimeisessä aktiivivaiheessa harjoituksia veti Timo Teronen ja myöhemmin vielä Seppo Stark. Kuten monen muunkin Pirkkojen aloittaman lajin osana on ollut, niin myös painitoiminta siirtyi sittemmin muihin seuroihin. Tuomareina kansainvälisellä tasolla ovat kunnostautuneet Lassi ja Karri Toivola.

Toiminnan laajuutta kuvaa se, että useina vuosina seura oli piirin ykkönen tai kakkonen poikapainikilpailuissa, vaikka seuraa ei pidetty edes erikoisseurana. Alkuaikoina varsin hauska päätös kaudelle oli Pirkkojen ja Viipurin Voimailijoiden välinen hiihtokilpailu, joka pidettiin aina liian myöhään keväällä ja jonka Pirkat maalaispoikineen aina voitti stadilaisten ihmetellessä suksien luistoa.

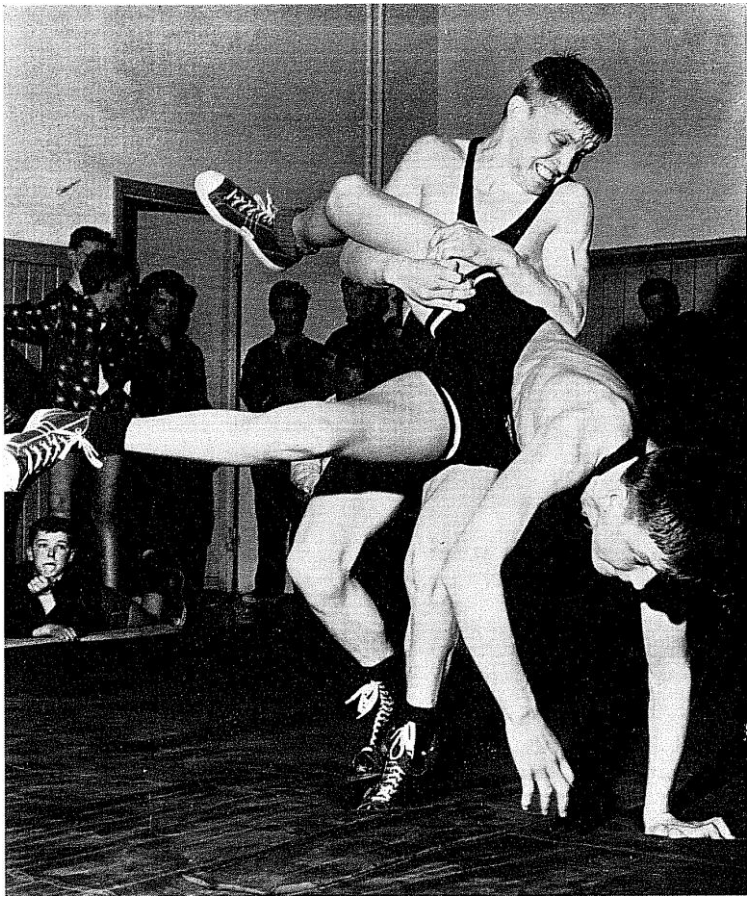

Eero ja Harri Väre piirin poikapaineissa 1963.

Wariksen pojat liukkaalla jäällä

1960-luvun alkupuolella heräsi myös Pirkoissa tarve alkaa harrastaa jääkiekkoa. Laji kiehtoi poikia vauhdilla ja kiihkeydellään. Ensimmäinen peli pelattiin Velodromilla HJK:ta vastaan ja se hävittiin 6-0. Jääkiekkoharrastus erosi nykyisestä muodostaan täysin: Varusteista oli pulaa, jäätä oli vain parhaana talviaikana, kuljettajista oli pulaa, piirin sarjat käynnistyivät siinä vaiheessa kun jäät alkoivat sulaa, tuomarit tulivat paikalle myöhässä, jos auto ei sammunut matkalla. Valmennusta hoitivat asiaansa uskovat lätkäfanaatikot, kuten Friherrsissä Toiveen Arvo Jäppinen ja Pirkkojen Kauko Waris. Laji lähti kehittymään Helsingin piirissä oikeastaan korttelikiekkotoiminnan käynnistyessä pääkaupunkiseudulla. Siinä pelattiin lähiöjoukkueilla, ei seurojen nimissä. Rajatorppa menestyi kohtalaisesti, ennen kaikkea lapsitähtensä Reijo Starkin maaleilla. Korttelitoiminta ohjasi pojat lajin pariin.
Innostus Pirkoissa oli kuitenkin pysyvää alkuvaiheen heikosta menestyksestä huolimatta. Jo C-juniorivaiheessa ikäluokka 1955 pelasi piirinsarjan loppuottelun Honkaa vastaan. Pirkoilla pelaajia oli runsas yksi kentällinen Hongan kolmea vastaan, joten kunto ei riittänyt. Myöhemmin 1972 Pirkat voitti Helsingin piirin B-junioreiden cupin. Se on saavutus, johon ei moni pienseura ole pystynyt.
Harjoituskerrat olivat kasvaneet satunnaisesta säännölliseen neljään kertaan viikossa. Ohjelmaan oli otettu myös kerran kahdessa viikossa tehty matka Forssan jäähalliin, mikä maksoikin melkoisesti. Huoltaja Esko Toivanen teki tosissaan töitä rahan ja lahjoitusten hankkimiseksi, huoltotöidensä lisäksi. Toiminta ei ollut pelkästään urheiluun liittyvää, vaan siinä oli hieno

sosiaalinen ja kasvatuksellinen piirre leireineen, maakuntamatkoineen ja siviilikontakteineen. Joukko kasvoi yhteen niin tiiviisti, että edelleenkin järjestetään Wariksella kokoontumisia.
Kauden 1972–73 kokoonpano B-juniorijoukkueen osalta oli seuraava: Jarmo Toivanen, Raimo Mäntynen, Timo Pakarinen, Arto Heiskanen, Jari Laine, Reijo Hyytiäinen, Eero Tikkanen, Jouni Lindblad, Pertti Puustinen, Reijo Hänninen, Pekka Koskinen, Jari Kuivanen, Hannu Salmi, Jukka Riihimäki, Jorma Silvennoinen ja Juha Sandberg. Valmentajana toimi Kauko Waris ja huoltajana Esko Toivanen.
Samalla kaudella miesten joukkueessa pelasivat Kari Rantaniitty, Ville Valkama, Seppo, Heikki ja Pertti Stark, Ari ja Martti Pyykkö, Hannu Sandell, Seppo Mäntynen, Jouko Syrjä, George Schohin, Juha Piisku, Jarmo Pohjanlehto, Harri Lahtinen, Juhani Aro ja Kai Toivola. Joukkueen johtajana, valmentajana, huoltajana, toimitsijaesimiehenä ja kapteenina toimi Seppo Stark. Kovassa iskussa ollut B-juniorijoukkue ja osa nuoremmista miesten joukkueen pelaajista jatkoi vielä A-junioreissa kovassa seurassa. Maalinteossa kunnostautui ykkösketju Jari Kuivanen, Jukka Rekomaa ja Jari Laine. Paria vuotta myöhemmin seura yritti tosissaan 2-divisioonaan, mutta ei aivan selviytynyt. Sen jälkeen kassan lisäksi oli motivaatio lopussa. Osa pelaajista siirtyi muualle, osa siviiliin ja osa kaukalopalloon. Seurasi hiljaisempi kausi jääkiekossa.
Myöhemmin jääkiekko sai vielä pari erikoista toimintamuotoa. 1980-luvulla kilpakiekko oli lyönyt täysin läpi, ja joukkueista karsiutuivat heikommat tai kevyempää harrastusta hakevat pelaajat ja ne joiden maksut olivat myöhässä. Pirkat perusti D-juniori-joukkueen, joka pelasi nimenomaan ”sosiaalikiekkoa”,

paljon ennen esimerkiksi Iceheartsia. Joukkueessa pelasi alkuvaiheessa mm. sittemmin huipulla pelannut Tuomas Kalliomäki. Toiminta loppui neljän vuoden kuluttua, kun viimeiseen vierasotteluun tuli enää yksi auto kuljettamaan joukkuetta. Taisi siinä valmentaja Sepon käteisvaratkin mennä rästejä makseskellessa.
Toinen omaperäinen ilmiö oli se, että kun 1990-luvulla osa EVU:n joukkueista rekisteröityi Pirkoiksi piirin sääntöjen takia. Osa menestyi erinomaisesti piirin kärkisijoille sarjoissaan. Tämänhetkisen miesten joukkueen runko koostuu Pirkkojen nimellä pelanneesta 87-ikäluokasta.

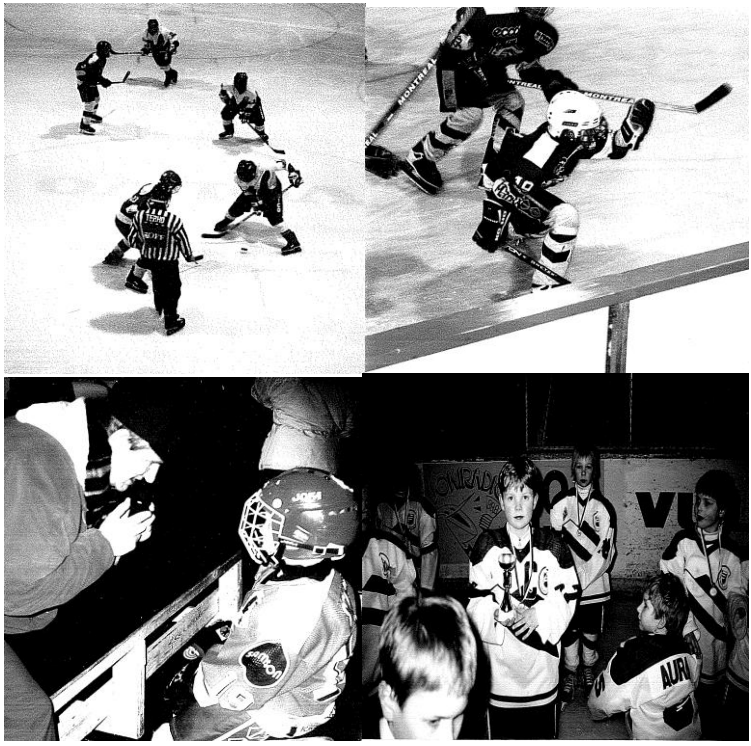

Parasta kiekossa: peli, tuuletus, kuuluisuus ja turnausvoitto.

Jääkiekon uusi herääminen

1992 olin luisteluttamassa tytärtäni Annia (tuolloin 2 tai 3 v.) Hämeenkylän kentällä. Tapasin siellä sattumalta tutun frisulaisen, Valeriuksen Mikon. Mikko oli tuonut tyttärensä Sannan ja naapurinsa Lukkalan perheen esikoisen Titan luistelemaan. Juttelimme niitä näitä samalla kun tytöt luistelivat. Meidän Annin luistelun voi hyvin kirjoittaa lainausmerkeissä. Tuli puhetta että olisi kiva kerätä porukkaa kasaan ja käydä pelaamassa pipolätkää jossain.

Heti seuraavalla viikolla aloin kysellä jäävuoroja lähihalleista. Kauniaisten hallista tärppäsi; melkein ”prime time”- vuoro eli lauantaiaamu klo 7:00–8:00. Mikko keräsi osaltaan porukan ja minä osaltani. Tieto vuorosta kulki kaverilta toiselle ja saatiin innostunut porukka kasaan.

Aluksi pelattiin ilman varusteita, kaulahuivit hulmuten nappanahkahanskat käsissä. Pikku hiljaa alkoi kavereiden päällä näkyä syndejä. Täydessä sotisovassa taisi olla ensimmäisenä Kuivalaisen Artsi. Artsin, Valeriuksen Mikon ja minun lisäkseni ensimmäisiä harrastajia olivat mm. Harri Lukkala, John Luotonen, Jukka Lempinen, Kimmo Valerius, Aarne ja Anssi Kuivalainen, Jukka ja Olli Kiukas, Hannu Hannula, Henri Helminen, Jari Haveri, Ilkka Jaakkola, Juhani Uppala, Kai Suokko, Ari ja Pete Puharinen, Juha Suhonen, Markku Kähkönen, Markku ja Juha Paajanti, Jarkko Lahtinen. Osa porukasta oli pelannut junnuna jengissä enemmän, osa vähemmän ja osa ei ollenkaan. Täytyy myöntää että se näkyikin kohtuullisen vaihtelevana taitotasona.

Tarpeeksi kauan kun oli väännetty taistoa punaisten ja keltaisten harkkapaitojen kesken, alettiin miettiä löytyisikö jostain harjoitusvastustajaa kovasti nousukuntoiselle jengillemme, joka tässä vaiheessa käytti työnimeä ”Sortavala Kings” erään todella lupaavan sponsoritarjouksen johdosta. Ensimmäinen rohkea vastustaja löytyikin pian. Historiallinen matsi pelattiin Kauniaisissa. Vastassa oli juuri perustettu Los Tapiolas Ice Kings. Turpaan tuli ja huolella.

Näihin aikoihin Valeriuksen Kimmo oli tavannut Wariksen Kaken. Kimmon kerrottua lätkätouhuistamme Kake oli tarjonnut Pirkat-organisaatiota ja mahdollisuutta jäävuoroon Myyrmäestä. Yksimielisesti hyväksyimme tarjouksen ja niin monista meistä tuli vuosien tauon jälkeen uudelleen Pirkkoja. Pidimme edelleen Kauniaisten vuoron ja kävimme lisäksi torstaisin klo 22:00 Myyrmäessä. Myyrmäen vuoron saamisen edellytyksenä oli sarjapaikka johonkin SJL:n sarjaan. Siitä sitten ilmoittauduimme 5-divariin, koska se oli alin sarjataso, jolla pystyimme näyttämään hurjia lämäreitämme ja taklauksiamme. Lempisen Jukka hoiti ansiokkaasti talouden ja minä hoidin joukkueenjohtajan tehtäviä. Tuohon aikaan sähköpostit ja kännykät olivat erittäin harvojen käytössä, niinpä kaikki tiedotteet kauden alussa vuoroista lähetettiin oikealla postilla.

Wariksen Kauko oli esimerkillisesti mukana aina tapahtumissamme. Kakelta ei kuulunut valituksen sanaa mekkalasta jota 20-30-vuotiaat kollit pitivät mm. kauden päättäjäisissään. Ihailtavalla tyyneydellä ”Grand Old Man” suhtautui älämölöömme.

Luovuimme Kauniaisten vuorosta ja otimme tiistaiksi nykyisen Myyrmäen 2.hallin paikalla olleelta ulkotekojäältä klo 21:00 alkaneen vuoron, josta tuli pelivuoromme. Näihin aikoihin mukaan tuli ensimmäinen ja ainoa alkuperäinen lätkäjunnupirkka 70-luvulta, Mäkelan Pasi. Pasista leivottiin melko pian joukkueemme kapteeni. Pasi toi pian mukanaan vieläkin toiminnassa mukana olevan Lumpeen Jaskan.

Alkuaikojen sarjojen vastustajia olivat mm. Hansa Klubi (HaKlu), Tavastia, Reggae Hockey (ReHo), Toukolan Titaanit, PiTa sekä jo edellä mainittu LT Kings. Monet muistavat tuolta ajalta mm. HaKlun ”teippikorvaisen” puuhamiehen ”Vesa Haklun” ja LT Kingsin JÄTTIMÄISEN J-P Jokisen (?) jonka lämärit lähtivät hitaasti, mutta saavuttivat huikean nopeuden. Matseja pelattiin ulkotekojäillä kuten Lassilassa, Bragulla, Espoonlahdessa ja Laaksolahdessa.

Silloin tällöin kiekkosodissa tuli haavoittuneita. Mieleen tulee silloisen kapteeni (sotilasarvo) Kiukkaan heittäytyminen kiekon eteen naama edellä. Leukaluun murtumisesta kuulunut pamahdus kuultiin vaihtoaitiota myöten. Samassa rytäkässä taistelijan hampaista lähtivät purupinnat. Kuriositeettina mainittakoon J. Kiukkaan perustelut pelinumerolleen 39: ”Talvisodan syttymisvuosi” oli jämäkkä vastaus.

Järjestimme monena vuonna Myyrmäen 1. hallissa yöturnauksen joka tunnettiin nimellä Kuuturnaus. Turnaukseen kutsuttiin viisi joukkuetta Pirkkojen lisäksi. Veteraanisäännöillä pelattu turnaus aloitettiin perjantaina klo 22:00 ja viimeinen peli loppui klo 7:00 lauantaiaamuna. Vielä vuosien jälkeen olen kuullut aivan

toisissa yhteyksissä mainintoja ja kehuja että ”minäkin olen pelannut siinä Pirkkojen yöturnauksessa!”.

Vuodet vierivät ja täysillä säännöillä pelattu sarja alkoi olla rankkaa touhua etenkin meille aikuisiällä lätkän aloittaneille. Ykkösurheilu aloitti uuden harrastesarjan YHL:n johon myös Pirkat ilmoittautui. Osa peruspirkoista jäi sinnittelemään silloin 4-divarissa pelanneeseen edustusjoukkueeseen, osa siirtyi harrasteporukkaan ja haali sinne uutta voimaa mukaan. 4-divarijoukkueeseen tuli enemmän ja enemmän oikeita pelimiehiä mukaan, joten heimon vanhimmat tunsivat pian ”kuka ei kuulu joukkoon” tunteen uusien pelaajien pyöriessä kahdeksikkoa jäärien ympärillä.

Nuorennettu Pirkkajoukko onnistui nostamaan Pirkat 3-divisioonaan, jossa joukkue on sen jälkeen pysynytkin. Joukkueenjohtajan tehtäviä ovat hoitaneet Mikko Hämäläinen ja Ari Pakarinen. Ikämiespirkkojen asioita ovat vuodesta toiseen kiitettävästi hoitaneet Lukkalan Harri ja Valeriuksen Mikko.

Nyt 3-divarijoukkueessa on tapahtunut uusi nuorennusleikkaus; nykyisin joukkueessa pelaa mm. 90-luvulla Pirkka-kiekkoilun aloittaneiden jälkikasvua ja heidän junnuaikojensa pelikavereita. Mikäli pelit eivät luista edustusjoukkueessa, voidaan nuorisoa uhkailla pelipaikalla YHL-joukkueessa, jossa haahuilevat edelleen 90-luvulla kiekkoilun aloittaneet sankarit. Pappajoukkueessa ottelupöytäkirjan kiertäessä kopissa harmitellaan ettei kynän lisäksi pöytäkirjan mukana kierrä lukulasit.

Jopa jo ensi kaudelle on toiveita saada Pirkat-nimellä pelaava A-juniorijoukkue, joten tulevaisuus näyttää valoisalta.

Mitä toiminta on antanut meille mukana olleille? Uskomattoman hyviä, luotettavia kavereita jotka ovat tarvittaessa valmiita auttamaan mm. siviilissä pirkkaveljeä. Talkoohenki elää vahvasti. Aina ollaan oltu valmiina esimerkiksi ”kahvin keittoon ja purkuhommiin”. Lisäksi monen eri alan taitajat ovat jeesanneet toisiaan alennusten tai työsuoritusten muodossa. Koppi-harjoitusleiri- ja pelitapahtumat ovat synnyttäneet lukuisia tarinoita jotka elävät yhä.

Ehkä kuitenkin mielenpainuvin muisto koko tältä kuluneelta ajalta tähän lopuksi:
Vuosia sitten eräs joukkuekaverimme loukkaantui pahasti viattomalta näyttäneessä tilanteessa ja joutui pitkälle sairaslomalle. Juuri ostettu asunto ja pienet lapset lisäsivät tapaturman ikävää vaikutusta. Saimme samoihin aikoihin kirpputorijärjestysmiesvuoron ja mieleeni tuli ehdottaa palkkion luovuttamista loukkaantuneelle pelaajallemme. Kaikki keneltä kysyin mielipidettä, vastasivat tyyliin ”hieno idea” tai ”tottakai” yhtä poikkeusta lukuun ottamatta joka harmitteli ainoastaan sitä ettei ollut itse keksinyt tätä auttamisideaa. Jokainen voi vain kuvitella kauden päättäneen saunaillan tunnelmaa, jossa kerroimme kaverillemme lahjoituksesta.

Pirkat Kauniaisissa 1992

Pirkat Myyrmäessä 1993

Pirkat 1995

Pirkat 2000-2001

Pirkat - ikämiehet

Leirien muistelua

Kuvassa mm. Jarmo Pohjanlehto, Raimo Alhonen, Henry Väre, Pertti ja Heikki Stark, Jorma Saari, Börje Simonen, Keskellä Itävallasta leirielämään tutustumaan tullut nuori mies Mikko Döller.

Ilmoittautumislomakkeiden vastaanottoa Hellgreneillä, Heinosella, Väreellä, Toivolassa, Wariksella. Varusteiden kokoamista: pataa, kattilaa, muovia, puntteja, palloja, leipää, voita, marmeladia, makkaraa, telttoja, tauluja, kirjoituskoneita, lainapeitteitä, ja leirimieltä. Helmisen linja-auto, Rolen auto, Sirpan auto, Väreen auto, leiriläisiä kymmenittäin, ohjaajia vähemmän kuin leiriläisiä. Huolekkaita mammoja ja huoletonta teeskenteleviä pappoja pysäkeillä. Hyvän ilman toivotuksia. Iloista odotusta. 93 kilometriä Helsingistä. Oikealla Hämeen vanha härkätie. Sen varressa Eerikkilän urheiluopiston tienviitta. Kuivaa kangasta, syvässä notkossa vihreä pallokenttä, tervaa tihkuva hirsinen

päärakennus kummullaan ja takana leirijärvemme liplattavat laineet. Ryntäys yli kentän leirimäelle. Leiriläiset valloittamassa telttoja ja teltan paikkoja, johtajat kantamassa tarvikkeita keittokatoksen paikoille. Naulat unohtuneet, voi vietävä. Iloinen telttakylä tuossa tuokiossa pystyssä. Kokoontuminen lipun nostoon. ” Työ Suomen hyväks uhratkaamme…”. Leirialueen kunnostusta. Sitten uimaan, soutelemaan, ongelle, perunateatteriin, päivystämään, iltanuotio, ohjelmaa valmistelemaan, palloilemaan, kyykkää pelaamaan, kantoja kantamaan, tikkaa heittämään, sahanpururataa juoksemaan, telttasaunaa pystyttämään ja lämmittämään. Sihisevä kiuas, ähisevät pojat, miehet ja toisessa satsissa tytöt ja naiset. Mutaisia selkiä, kusiaisia alusvaatteissa, eksyneitä ankanpoikasia, kuikan huutoa, hyttysiä, hui käärmekin paratiisissa. Ruokajonoja, vaateliaita ruokavieraita Eerikkilän ruokasalissa, ruoka tekee matkansa. Pääseekö soutelemaan, Eero valvoja, montako saa mennä samaan veneeseen, vieläkö saa mennä uimaan, Anni uinnin valvoja, Vellamo keittämään iltateetä. Leiriläisten ja johtajien välinen lentopallo-ottelu. Johtajat parempia, voi juku. Minkäs paremmillensa. Rehtejä voitettuja, jotka eivät turhia selittele. Osa ongelle metsälammelle, saa milloin saa, toiset eksyy, toiset osaavat kotiin telttavuoteilleen, joillakin käpyisiä ja havuisia vuoteita, toisilla suolaista kahvia, lipunlasku, iltatee ja iltanuotio, räiskäletaikinaa pannuihin, lentää kohti hutiluspuuta, putoaa joskus takaisinkin ja parhaissa tapauksissa jopa pannuunkin. Rättiliisat esiintyivät, Sirpa laulattaa ja leikittää, mammanpojan leirilaulu. Seuraavan päivän ohjelma, juoksuja, hyppyjä, heittoja. Leiri jatkuu ja aikanaan loppuu.
Kauko Waris kirjoitti tämän 1968 nimimerkillä Leiri-Waakku.

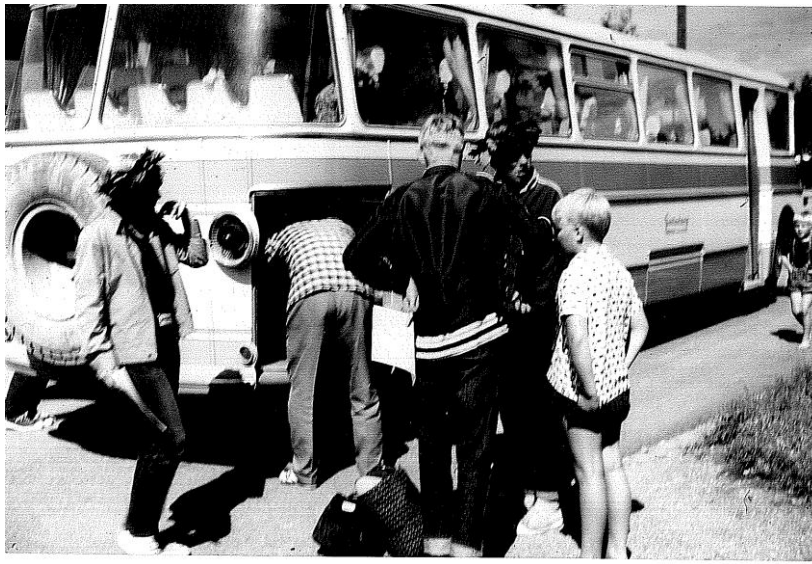

Lähtö leirille oli täynnä suurta odotusta.

Nimekkäitä Pirkkoja

Bubi Wallenius, urheiluselostaja harrasti vuosikymmeniä aina uutta lajia fanaattisesti: korkeushyppyä, pika- ja maantiejuoksua, voimailua, kori- ja jalkapalloa.

Vicky Rosti, laulaja harrasti yleisurheilua 1970-luvulla.

Tuomas Kalliomäki, nopea luistelija innostui kiekosta uudelleen ”sosiaalikiekon” parissa.

Antti Kalliomäki, tuleva ministeri kävi poikansa joukkueen treeneissä apuvalmentajana.

Raimo Summanen, ilmestyi ikämiesten harjoituksiin pelaamaan hallitsevana maailmanmestarina.

Ismo Vehkonen, motocrosstähti harrasti myös jääkiekkoa.

Tomi Tuominen, formulaselostaja kiekkoili.

Jukka Järvinen, Käpylän pyöveli aloitti nyrkkeilyuransa painimalla.

Olli Vaartimo, talouselämän huippuvaikuttaja oli kova juoksija.

Tapani ja Hannu Salmi, professorit viihtyivät leireillä, yleisurheilun ja pallolajien parissa.

Asko Nuutinen, huippukeilaaja harrasti korkeushyppyä.

Hideo Imai, kellotukkuri muutti Japanista Suomeen pelatakseen kiekkoa hyvässä seurassa.

Jyrki Niskanen, maailmanluokan tenori piti ääntä Friherrsin kentällä jo nuorena.

Tom ja Miki Pöysti, teatteritaiteen mestarit eksyivät keskikesällä kotikylänsä jalkapallokentälle.

Seuran toimihenkilöitä 1958–2008:

Puheenjohtajia: Kauko Waris, Pirkkojen puheenjohtaja 45 vuoden ajan 1958–2003, Timo Uppala 2004-2008
Sihteerit: Kalevi Laaksonen 1958-61, Reijo Metsola 1962-63, Lars Zilliacus 1954-65, Varpu Rautto 1966, Eero Väre 1967, Sirpa Toivola 1968-72, Seppo Stark 1973-78 ja 1980–2003, Kari Rantaniitty 1979, Mikko Hämäläinen 2004-2008.
Varapuheenjohtajat: Väinö Lahtinen 1958-63, Väinö Kanerva 1964-65, Väinö Heinonen 1966-72, Pertti Stark 1973–2003, Harri Lukkala 2004-08.
Rahastonhoitajat: Lassi Toivola 1958, Väinö Heinonen 1959-65, Väinö Kanerva 1966-68, Aarne Hellgren 1969-1972, Juha Piisku 1973-2008.
Muita johtokunnan jäseniä: Eino Pantsar, Jaakko Nuutilainen, Ahti Toivola, Aune Kanerva, Lauri Jukka, Veikko Väre, Risto Lappi, Rolf Söderberg, Annikki Lahtinen, Veikko Partanen, Mika Valerius, Ari Pakarinen, Juha Heinonen.

Kunniapuheenjohtaja Kauko E. Waris

Pirkat johtokunta 2008

Timo Uppala, puheenjohtaja, p. 050-3666 261

Harri Lukkala, varapuheenjohtaja, p. 040-513 9784

Mika Valerius, rahastonhoitaja, p. 0400-190 100

Seppo Stark, johtokunnan jäsen, p. 040-590 9733

Juha Piisku, johtokunnan jäsen p. 0400-434682

Juha Heinonen, johtokunnan jäsen, sähly p. 050-385 0481